

Beszélgetés Jukka Sinnemäki finn oktatóval

Tisztelni a diákban az embert

December végén mutatták be Jukka Sinnemäki Global Teacher Award (2019) díjas, a Jyväskylä-i Keresztény Iskola tanárának Me Book/ÉN könyvét a Sapientia – EMTE csíkszeredai kampuszán. A Tanárképző Intézet, a Humántudományok és a Biomérnöki Tanszék szervezésében zajló eseményen a szerző is jelen volt. Az előadás végén a tanári hivatásról, valamint a nevelés és a jóllét fogalmáról beszélgettünk.

– Mióta tanít? Milyen állásokat töltött be, illetve jelenleg mivel foglalkozik?

– Huszonöt éve tanítok általános, valamint középiskolákban. Voltam igazgató, igazgatóhelyettes magán- és állami intézményben is. Igazából minden állást betöltöttem már, ami az alapfokú oktatásban Finnországban létezik. Most Ausztriában, a linzi egyetemen dolgozom a PhD-tézisemen.

– Újonnan jelent meg a Me Book című könyve. Mi volt a legfőbb célja a könyvvel?

– Egyre több, komoly segítségre szoruló gyerek van, aki túlterhelt, nincs meg a jólléte, elfáradt. Feltettem magamnak a kérdést, van-e valami, amit tehetek annak érdekében, hogy segítsék nekik jobban összpontosítani, jobban figyelni magukra, ha a család, az iskola, vagy a szociális szervezetek már nem tudnak hatni. Elgondolkodtam, hogyan tudnék én segíteni, hogy támogassam a jóllétüket. Tanárnak lenni és látni a száz meg száz gyereket, ahogy az oktatásban szenvednek, nagyon rossz érzés. A könyv által úgy gondolom, sikerülhet változást előidézni, és ez a legfőbb célom, hogy segíteni tudjak a gyerekeknek és a családoknak, meg a pedagógusoknak.

– Miért döntött úgy, hogy pedagógus lesz? Volt példaképe?

– Ötödik osztályban volt egy tanárom, aki a példaképem volt, aki inspirált, és aki mellett biztonságban éreztem magam. Attól a pillanattól kezdve tudtam, ez az, amit én is csinálni akarok. Azt éreztem

FOTÓ: JUKKA SINNEMÄKI ARCHÍVUMA

a példájából, hogy tanárnak lenni nagyon nagy hatással tud lenni egy gyerek életére. Én is komoly változásokat idézhetek elő, segíthetek. Ez nagyon tetszett nekem.

– Ön elnyerte a Világ legjobb tanára díjat. Milyen jelentőséggel bír ez Ön számára?

– Nagyon sok szervezet van, amely ilyen, vagy ehhez hasonló díjat ír ki. Engem 2018-

ban jelöltek a Global Teacher Award díjra – ez olyan, mint az oktatás Nobel-díja –, abban az évben bejutottam a legjobb ötven közé, és a rá következőben, 2019-ben már el is nyertem a kitüntetést. Nem tudom, mit jelent a legjobb tanárnak lenni, mert úgy gondolom, nem létezik olyan, hogy a legjobb tanár. Engem egy nagy rendszerben rangsoroltak, mint tanár, olyan emberek, akik nem ismernek, talán aszerint,

hogyan mit értem el, vagy ahogy tanítok.

– Mit gondol, mi tartozik a jó tanár legjobb tulajdonságai közé?

– Mindenképp külön minden gyerekre kell ideje legyen. Egyenlően kell kezelje a gyerekeket, nem szabad különbséget tennie közöttük, és ami a legfontosabb, mindig, de mindig tisztelnie kell a diákokat. Nem számít, milyen helyzetben vannak. Ha a tetteiket nem is, de magát az embert mindig tisztelnie kell. És egy jó tanárnak fontos, hogy empatikus legyen. Ez nagyon sokat számít.

– Mik a jövőbeni tervei, céljai?

– Nincs specifikus tervem, de nagyobb hatást akarok gyakorolni az „oktatás tanítására,” és azt hiszem, amit a könyv által teszek, annak lehet majd nagyobb hatása. Valamilyen módon olyan materiális dologgal akarok előállni, ami mindenhol elérhető a világon, és ami segíteni tud a gyerekeknek, a tanároknak és a családoknak egyaránt.

SZEGEDI TÍMEA

Mondjuk a magunkét

Kihívásokkal teli végzős év

Demény Barbara

Amikor egyetemista lettem, az elején még fel sem fogtam, hogy mivel jár mindez. Most pedig azon kapom magam, úgy elrepült az idő, hogy már idén végzek. Bevallom, kezdetben mindig izgatottan vártam, hogy mikor kezdődik az egyetem, mikor mehetek vissza Csíkszeredába. Hisz rengeteg kaland, szuper közösség vár rám mindig, amikor ott töltöm az időm nagy részét.

A sok kaland mellett természetesen tanulunk is, de az egyetemi évek legemlékezetesebb pillanatait mégis a barátokkal töltött idő adta. Most, hogy elkezdődött az utolsó hajrá, egyre nagyobb teher nehezedik ránk, igazán csak most kezdem megérteni, hogy miért mondták mindig a felsőbb évesek, hogy „majd meglátod, hamar eltelik”. 2024 szeptemberében még izgatottan vártam, hogy elkezdődjön a harmadik, egyben utolsó évünk, de hamar rájöttem, hogy ez az időszak más lesz, mint az eddigiek.

Az idő gyors múlása csak egyike azoknak a dolgoknak, amelyek miatt nem mindig kellemes végzősnek lenni. Nem sokkal a tanév megkezdése után mindannyiunknak el kellett döntenie, hogy milyen témában és melyik tanár irányításával szeretnénk megírni az államvizsgadolgozatunkat. Az én esetemben ez igencsak későn dőlt el, mivel egy komplex témát választottam, de én mindvégig kitartottam a témakör mellett. Magamhoz híven szerettem volna minél előbb elkezdni a munkát, de persze ez sem ment olyan könnyen.

Az idei tanév első vizsgaidőszakában nagyon sok feladatunk volt, így először azokra kellett fókuszálni, így természetesen haladt, maradt az államvizsga készítése. Most azonban büszkén mondhatom, hogy sikerült, behoztam a lemaradásomat. A hosszú szeszio és vakáció segített abban, hogy jobban elmélyül-

jek a témában és végre igazán nekilássak a tényleges feladatnak.

Mindez azonban egyben azt is jelenti, hogy a hosszú vakáció sem tart örökké, és lassan véget ér. Ezúttal azonban nem igazán vágyom vissza az egyetemre, mert tudom, hogy innentől az idő még gyorsabban fog repülni. Újabbnál újabb feladatok várnak ránk, és mindig marad valami elintézetlen teendő, kezdődik előről a véget nem érő hajsza. Hogy várom-e, hogy vége legyen? Őszintén, magam sem tudom, de még csak belegondolni is ijesztő, hogy idén már mi is munkába állunk. Mindezek ellenére egy újabb sikeres félévet szeretnék magam mögött tudni, hogy úgy térjek haza Csíkszeredából, hogy bátran kijelenthessem: „Igenis megcsináltam, büszke vagyok magamra”.

Addig is kívánok minden diáktársamnak egy sikeres félévet! Fel a fejjel, mindig lesz valahogy.